

În ce constă

**CREDINȚA
,
MEA**

*„Pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe
înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.”
(1 Corinteni 2:5).*

Dragă cititorule,

A fost un timp, nu prea îndepărtat, în care fiecare dintre noi era nevoit să-și țină credința în inimă. Și pentru simplul motiv că cineva dorea să-și exprime sentimentele sufletești ce-l legau de Creatorul său și-al întregului Pământ risca să fie hărțuit de securitate sau să execute ani grei de închisoare, întrucât era socotit pericol public pentru societate.

Au existat vremuri, mai mult sau mai puțin îndepărtate, în care a avea o singură filă din Scriptură reprezenta caz penal, chiar vrednic de moarte. De aceea bucuria descoperirii lui Dumnezeu sau înțelegerea vreunui amănunt al planului de mântuire conceput de ființele divine pentru salvarea din păcat a omului trebuia înăbușită sau extrem de prudent împărtășită doar cu rudele sau prietenii cei mai apropiați, cei care confereau multă încredere.

Acum, aceste timpuri au apus (cine știe când vor reveni!??), dar o dată cu ele...

...ul pentru...

Acum, aceste timpuri au apus (cine știe pentru câtă vreme!??), dar o dată cu ele pâlâie tot mai slab interesul pentru acest subiect, ca și cum oamenii ar aspira să cunoască doar ce le este interzis.

Și totuși, adesea, în momentele dificile din viețile noastre, atunci când viitorul ni se arată sumbru sau inima noastră bate cu înfrigurare pentru că nu cunoaște deznodământul dificultăților cu care ne confruntăm, dorim să știm dacă există într-adevăr Cineva, din alte sfere, gata să se aplece asupra problemelor noastre personale, să ne ofere soluții viabile pentru rezolvarea lor și să ne asigure reușita.

Au existat, deci, timpuri în care nici unul dintre cei ce purtau în suflet o fărâmă de credință în Dumnezeu Creator nu ar fi vrut ca oamenii din jur să știe aceasta pentru că existau destule pericole dacă s-ar fi aflat cine sunt ei în realitate, ce fac și ce cred. În contrast, astăzi oamenii sunt mai dispuși să socializeze cu semenii, indiferent că aceștia sunt rudele, prietenii sau prietenii prietenilor lor. Mulți dintre noi afișăm la status sau în dreptul profilului personal pe rețelele de socializare ceea ce iubim, ceea ce admirăm, ceea ce facem, ceea ce ne preocupă și multe altele. Poate și tu, drag cititor, ești interesat să ne cunoști, să știi în ce constă credința ce ne motivează să aderăm la religia creștină, ce ne face să ne îndreptăm atenția spre acel eveniment culminant al planetei, peste care au trecut deja mai mult de 2000 de ani și care este motivul pentru care nădăjduim într-un al doilea eveniment unic în lumea noastră, cunoscut ca cea de a doua venire a lui Isus.

Dorim să-ți împărtășim cu bucurie înțelegerea noastră în paginile ce urmează și dacă inima ta va rămâne impresionată, dacă descoperi că avem înțelegeri și concepții comune ale credinței, nu ezita să ne contactezi prin intermediul editurii. Ne putem cunoaște mai bine, putem socializa împreună, putem încerca să dezbatem alte probleme care te frământă sau putem împărtăși și alte subiecte care nu sunt conținute în această broșură. În definitiv, ne putem împrieteni și..., și de ce nu, ne putem ruga unii pentru alții.

Editorii

În ce constă credința mea?

„Este imposibil să concepem universul fără Dumnezeu și nimeni nu-și poate imagina viața fără El drept cauză creatoare.”

(Marcus Bach)

Deși creștinismul este cea mai răspândită religie, este îmbrățișat doar de o treime din populația lumii. Dar, deși creștinismul nu a cuprins încă întreaga lume, Hristos a biruit-o în totul.

În zilele noastre, numele de „creștin” onorează pe mulți dintre cei ce îl poartă, dar au existat timpuri în care acest cuvânt înspăimânta inimile. Creștinii au făcut altor creștini, de-a lungul veacurilor, tot atât de mult rău (sau poate chiar mai mult) cât au făcut naziștii și comuniștii la un loc.

Ceea ce este trist, este că nici astăzi creștinismul nu este trăit desăvârșit. Totuși, Hristos, Întemeietorul și Modelul adevăratului creștinism, l-a trăit chiar în lumea noastră. Deși creștinismul nu reușește încă să pună în practică porunca dumnezeiască a iubirii desăvârșite, Hristos a dovedit-o în realitate. Mahatma Gandhi, hindus devotat religiei sale, căruia India îi datorează independența dobândită prin mișcările de revoltă nonviolente inițiate de el, spunea: „Îmi place Cristosul vostru, nu-mi plac creștinii voștri. Creștinii voștri sunt atât de diferiți de Cristosul vostru!”

A fi creștin înseamnă nu doar a propaga, ci a trăi efectiv creștinismul. Pentru creștini, religia înseamnă aflarea lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Creștinismul este religia care include în dragostea ei atotcuprinzătoare pe toți cei ce sunt de altă religie, și chiar pe cei care nu sunt religioși. Este singura religie în a cărei Carte Sfântă stă scris că dragostea trebuie să cuprindă TOTUL (nu doar creștinismul).

Biblia sau Sfânta Scriptură reprezintă cartea de căpătâi a creștinismului. Această carte „ciudată” a fost de-a lungul istoriei cea mai prigonită, cea mai disprețuită și cea mai batjocorită, dar, în același timp,

și cea mai prețuită. Pentru distrugerea ei cezari puternici, regi, preoți, înțelepți și savanți și-au dat toată osteneala să-i răstoarne afirmațiile. Cu toate acestea, eforturile lor n-au reușit să-i micșoreze valoarea și adevărul, după cum n-au putut să aducă nici argumente împotriva originii ei divine.

În timp ce popoare întregi au dispărut de pe scena lumii, iar despre cultul lor nu se mai știe nimic, Biblia a rămas ca stâlp de aducere aminte și martor al Cuvântului ei. Tot ceea ce a spus ea despre popoare și oameni, a fost notat în istorie ca fapte împlinite. Tot ceea ce a prezis ea s-a împlinit sau a fost trăit de generații mai noi, pentru că profețiile ei s-au desfășurat sub ochii lor. Autorul ei este Dumnezeu și în ea sunt cuprinse toate mărturiile adresate popoarelor. Cuvintele ei au fost întotdeauna adevărate, Biblia fiind vocea adevărilor Lui.

S-a născut în Orient, îmbrăcând haina și forma ei Orientală, pornind apoi pe drumul ce înconjoară lumea a trecut din țară în țară ca să-și găsească urmași. Ea este capabilă să vorbească în mii de feluri inimilor omenești. Intră în curtea imperială și face cunoscut monarhului că el este doar un slujitor al Celui Atotputernic. Intră, de asemenea, în cocioaba primitivă transmițându-i celui sărac și umil că este un fiu al lui Dumnezeu. Ea cuprinde cuvinte de liniște pentru timpuri vitrege, cuvinte de mângâiere pentru vremuri de nenorocire și cuvinte de lumină în întuneric. Păcătoșii și cei mândri tremură în fața avertismentelor ei, dar celor răniți și zdrobiți sufletește li se adresează cu vocea duioasă a unei mame iubitoare.

Biblia s-a întretesut între cele mai profunde simțăminte ale noastre și ne-a colorat cele mai frumoase vise, așa încât dragostea și prietenia, înclinația și predarea, amintirea și speranța, împreună cu parfumul păcii au devenit haina splendidă a comorii ei semnificative.

Cuvintele ei sacre ne însoțesc de la leagăn până la mormânt fără să le invităm. Ele dau putere extraordinară rugăciunilor noastre, iar acele predici care sunt împodobite cu asemenea cuvinte răsună la urechile noastre mult timp după aceea.

Deși este cea mai veche carte din lume este totuși în armonie cu știința adevărată, este mereu actuală. Mai mult decât o carte istorică, Biblia este o carte profetică. Ea a prevăzut mai dinainte marile evenimente istorice, iar acestea au fost confirmate și de alte surse.

Prin cuvinte simple, Biblia dezleagă inima și mintea omenească împreună cu problemele și întrebările străvechi care-l preocupă pe om. Ea răspunde nevoilor sale mai mult decât filozofii tuturor vremurilor.

Deși conține 66 de cărți, scrise de 40 de autori diferiți într-un interval de 1600 de ani, toate cărțile Bibliei par a fi rezultatul a ceea ce a scris pana unui singur realizator. Scriitorii Bibliei sunt atât de diferiți din punct de vedere social și al pregătirii lor intelectuale și totuși, un singur glas pare să răsune din fiecare carte a ei, indiferent dacă autorul a fost cărturar sau neînvațat, rege, om politic sau om de rând, profet, preot sau laic, doctor, păstor sau pescar.

Adevăratul Autor al Bibliei este de origine divină, dar ea a trebuit scrisă de oameni pentru ca noi, oamenii, să putem înțelege scrisoarea dumnezeiască și graiul cerului. Dumnezeu s-a folosit de oameni inspirați de Duhul Său. De aceea i se spune: Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia nu este o carte de rând și de aceea nu poate fi citită ca oricare alta. Ea nu poate fi înțeleasă de oameni și este socotită adesea o carte greu de priceput, dar poate fi descoperită de Duhul Sfânt celui ce-I cere lui Dumnezeu să-i descopere tainele adevărului Său. Să ne plecăm în rugăciune înainte de a-i deschide paginile sfinte și să cerem: „Dumnezeule, descopere-mi și mie adevărurile Tale veșnice; învață-mă să Te cunosc pe Tine și învață-mă calea mântuirii.” După aceea, rând pe rând, încetul cu încetul și pe nesimțite adevăruri prețioase și taine divine vor fi deslușite inimilor sincere.

Dumnezeu – Creatorul

Adevăratul Dumnezeu descoperit în Biblie este Creatorul cerului și al Pământului. El este Ființa Supremă care există prin Sine Însuși din veșnicie în veșnicie, Susținătorul și Păstrătorul tuturor lucrurilor, Stăpânitorul Universului.

Întrebat de un cărturar care este cea dintâi și cea mai mare poruncă, Mântuitorul a răspuns când era pe pământ: „Cea dintâi este aceasta: Ascultă Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn” și „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta.” (Marcu 12:29-30).

Acest Dumnezeu căruia noi îi datorăm iubire este „Dumnezeul cel veșnic, Domnul [care] a făcut marginile pământului (Creatorul universului)”. (Isaia 40:28) „Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea idolilor.” (Isaia 42:8). „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și afară de Mine nu este Dumnezeu.” (Isaia 44:6).

Deși puterea lui Dumnezeu poate fi văzută în natură, natura nu este Dumnezeu. Lucrările mâinilor lui Dumnezeu sunt o expresie a caracterului și a puterii Lui, dar noi nu trebuie să privim natura ca fiind Dumnezeu.

Îndemânarea artistică a ființelor omenești realizează opere minunate. Aceste opere exprimă abilitatea autorului, dar opera nu este autorul. Autorul dă valoare operei, nu opera autorului. Natura reprezintă expresia gândirii lui Dumnezeu, ea ne vorbește despre Creatorul ei, dar natura ca întreg sau elementele din natură nu au un merit în sine ce le-ar putea atrage venerație. Dumnezeu a creat natura și a pus pe om, coroana creației Sale, în mijlocul ei. Planul Său a fost de a face „om după chipul” Divin, „după asemănarea” Divină pentru ca „el (omul) să stăpânească ... peste tot pământul.” (Geneza 1:26).

La început Dumnezeu a fost pentru primele ființe omenești părinte, învățător, prieten, tovarăș, îndrumător și tot ce poate cuprinde o relație socială specială. El a vorbit primei perechi de oameni în mod direct, ca unor prieteni apropiați. Ei l-au cunoscut, de asemenea, ca pe un prieten bun și iubitor. Și totuși, la un moment dat, oamenii au început să se teamă de Creatorul lor și s-au ascuns de Fața Lui. „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică” – a spus Adam când a fost descoperit ascuns „printre pomii din grădină”(Geneza 3:10.8) Aceasta s-a întâmplat atunci când păcatul s-a interpus între relația dintre om și Dumnezeu.

Ce este păcatul?

Păcatul este definit ca fiind un act, fapt, cuvânt, gând sau omisiune de a face binele, contrar a ceea ce este considerat drept voința lui Dumnezeu. Păcatul înseamnă o încălcare a legilor lui Dumnezeu, o violare a legăturii cu El sau cu aproapele. ”Păcatul este călcarea legii” – spune Sfânta Scriptură (1 Ioan 3:4, trad.engl).

Este imposibil a explica motivația apariției păcatului, dar putem cunoaște existența lui și putem vedea efectele și consecințele perpetuării lui. Păcatul este un intrus pentru a cărui existență nu se poate da nici o explicație. El este o taină, este inexplicabil; a-l scuza înseamnă a-l apăra și dacă s-ar putea găsi o justificare sau o cauză a existenței lui ar înceta să mai fie păcat.

Dumnezeu urăște păcatul și El nu este răspunzător de apariția lui, dar măsurile luate de Dumnezeu în urma apariției păcatului în univers descoperă pe deplin dreptatea și mila divină în toate procedurile Sale cu păcatul și cu păcătosul.

Care este plata păcatului? Ce se întâmplă, deci cu cel care a păcătuit? „Fiindcă plata păcatului este moartea” – scrie apostolul Pavel în Romani 6:23. Și pentru că „toți [oamenii] au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23), suntem noi oare fără speranță, sortiți morții pentru totdeauna? O, nu, „pentru că Dumnezeu este dragoste”.

Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:8-9). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

Solia păcii

Biblia conține solia păcii cerești, iar Hristos este pacea noastră. La nașterea lui Hristos cerul a cântat ”Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” (Luca 2:14).

Ce spune Biblia despre primul păcat, despre păcat în general, cât și despre păcatul de moarte? Ce putem ști despre Planul de Mântuire al lui Dumnezeu și despre Mântuitorul făgăduit? Ce spune Biblia despre părerea de rău, despre pocăință, despre nașterea din nou, despre botez, despre moarte și înviere? Biblia sintetizează toate adevărurile veșnice despre Dumnezeu și om, ne înfățișează taina mântuirii, taina evlaviei, taina fărădelegii și taina Împărăției lui Dumnezeu. Dex-ul definește cuvântul „taină” ca fiind: ceva ce este neînțeles, nedescoperit, nepătruns de mintea omenească, un mister, dar există și o „taină” descoperită –

aceasta este solia păcii lui Dumnezeu pentru om. Dumnezeu spune despre ea: „Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi: este viața voastră.” (Deuteronom 32:47).

Biblia este cartea lui Hristos și El a spus despre ea: „Pacea Mea v-o dau vouă!” de aceea Biblia aduce pace și slujește intereselor păcii.

Biblia este asemenea telescopului. Privind prin această lunetă astronomică putem admira frumusețea luminilor îndepărtate, dar privind doar telescopul propriu zis nu vedem nimic în afară de el. Putem vedea, de asemenea, viitorul cel frumos și splendid după care tânjește atât de mult sufletul nostru doar atunci când deschidem paginile sfinte ale Scripturii. Mulți privesc în Biblie ca în multe alte cărți. Văd în ea litere, dar nu văd adevărul măreț pe care-l proiectează aceste litere. Acest adevăr măreț este Însuși Isus Hristos. În centrul întregii Biblii, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament stă Mântuitorul nostru care este înfăptuitorul minunatului plan de mântuire al lui Dumnezeu pentru omenirea pierdută.

Biblia mărturisește despre Hristos. Vorbește despre necesitatea venirii Lui în lumea noastră și despre modul în care a venit. Vorbește despre trimiterea Sa, precum și despre a doua Sa venire în slavă. Dacă o citim, dacă o studiem cu atenție (nu doar răsfoindu-i paginile în mod superficial), dobândim o pricepere sfântă și roadele acestei priceperi vor fi aducătoare de pace, bucurie și fericire, iar la revenirea Lui, Hristos ne-a făgăduit viața veșnică. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Apoi, celor ce răspund invitației Sale le este promisă răsplata: „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8:12).

Mântuitorul a arătat că nu vom avea nici un folos din lecturarea Cuvântului lui Dumnezeu dacă nu vom trăi în viața de zi cu zi adevărul descoperit acolo. Cu ocazia predicii de pe munte, Domnul Hristos s-a folosit de o ilustrație minunată pentru a ne atrage atenția la rezultatul final al atitudinii noastre față de Biblie: „De aceea pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit pentru că avea temelie zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu

le face va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit și prăbușirea i-a fost mare.” (Matei 7:24-27).

Ce să fac ca să fiu mântuit?

„Ce să fac ca să fiu mântuit?” - aceasta este o întrebare care a frământat milioane de suflete de-a lungul veacurilor. Este întrebarea pe care și-o pun oamenii în zilele noastre ca și acum câteva mii de ani în urmă. Ce le vom răspunde?

În timp ce Domnul Hristos era pe pământ, un tânăr bogat i-a adresa și Lui această întrebare. Tânărul s-a apropiat de Isus și L-a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viață veșnică?” [Isus] a răspuns: De ce mă întrebi: „Ce bine?” Binele este unul singur. Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” (Matei 19:16-17). Răspunsul dat de Mântuitorul nu a satisfăcut curiozitatea tânărului. El se aștepta la explicații ample, dar Domnul i-a dat un răspuns concis, îndreptându-i atenția asupra celor zece porunci relatate în Exod 20:1-17 și menționând câteva dintre ele. (Matei 19:18-19).

Cele 10 porunci

Cele zece porunci exprimate în cartea Exodului 20:1-17 reprezintă un pasaj biblic extrem de scurt în comparație cu cele peste o mie de pagini ce completează Cartea Sfântă. Mai mult, pasajul face parte din Vechiul Testament, parte a Bibliei considerată mai puțin importantă pentru mulți din lumea creștină. Care este atunci motivul aducerii în discuție a acestui pasaj de Însuși Mântuitorul? Are el, într-adevăr, legătură cu mântuirea noastră?

Deși scrisă sub inspirație divină, Biblia are ca autori oameni din lumea noastră. Pasajele ei au fost scrise, incontestabil, sub inspirație divină pentru că apostolul Pavel spune: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu...” (2 Timotei 3:16), dar ele exprimă, în general, relatări a ceea ce oamenii temători de Dumnezeu au auzit, au văzut cu ochii lor sau li s-a descoperit. Autorii cărților sfinte exprimă în limbaj literar, poetic, uneori filozofic sau narativ ceea ce doresc să transmită, dar

prezentările lor sunt doar expresia gândirii lor omenești inspirată de o putere divină.

Există, însă, în Biblie un pasaj care exprimă direct gândirea lui Dumnezeu, vorbirea lui Dumnezeu. Acest pasaj este scurt, iar Dumnezeu a ales să ni-l redea personal. „Domnul S-a pogorât pe muntele Sinai... Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis...” (Exod 19:20; Exod 20:1). Ceea ce urmează, ceea ce „Domnul Dumnezeu a zis...”, a fost conceput de El Însuși, a fost rostit de El personal în auzul poporului Său și, apoi, a fost scris de propria Sa mână, cu degetul Său pe două table de piatră. După ce a fost redactat, acest document divin, a fost încredințat oamenilor în forma lui originală.

Nici Moise, nici vreun alt om nu au fost implicați în conceperea textului, în relatarea sau scrierea lui. Acest pasaj al Bibliei reprezintă autograful dat de Autorul divin Cărții Sale Sfinte și cuprinde „Cele 10 porunci” date de Dumnezeu oamenilor. Ce reprezintă ele pentru noi? Vedem noi în ele expresia caracterului divin sau o înșiruire de legi ce ne îngrădesc libertatea?

Legea

Termenul de „lege” este adesea privit în zilele noastre ca ceva care ne-ar restrânge libertatea, ne-ar restricționa drepturile de oameni liberi, ne-ar constrânge să ne limităm plăcerile și dorințele. Aceasta pentru că oamenii privesc legea doar ca pe o interdicție și nu ca pe un drept care de fapt ne protejează, ne reglementează relațiile, ne servește drept călăuză atunci când drumul vieții este atât de confuz încât nu știm ce să alegem pentru a fi în siguranță.

Ne putem imagina o lume fără legi? O lume în care fiecare poate face orice dorește, fără să țină cont de drepturile celuilalt? Ce folos am avea dacă nu am fi pedepsiți pentru furt, dar propria noastră proprietate ar fi expusă oricând riscului și nu am fi practic stăpâni pe nimic? Care ar fi avantajul dacă ne-am putea răzbuna nedreptățile reale sau imaginare lovind, ucigând chiar, pentru ca în momentul următor viața noastră să ne fie curmată de o persoană care beneficiază de același „drept” de a „face orice”?

Orice lucru din natură își are legile sale bine stabilite și ținute sub control de o Autoritate. Dacă soarele n-ar răsări într-o zi la ora la care obișnu-

iește să răsară, dacă ar zăbovi pe bolta cerului mai mult decât „este normal”, dacă anotimpurile nu s-ar succede în ordinea cu care suntem obișnuiți am avea de-a face cu un haos care ne-ar afecta întregul curs al vieții. Nu am ști cum să ne planificăm treburile, ne-am simți în nesiguranță, am reclama un necunoscut confuz, lipsit de logică, periculos și stresant.

Legea are menirea să stabilească pacea și confortul prin ordinea pe care o menține, și aceasta nu doar în Univers. Orice viețuire laolaltă, oricât de restrânsă ar fi, din punct de vedere numeric, impune existența unei legi. Mai mult, chiar o persoană care trăiește singură, se va supune pe sine însăși unor legi pe care și le-a stabilit personal pentru că dorește să se respecte, să trăiască ordonat, să beneficieze din plin de timpul disponibil și pentru multe alte motive. Ea va respecta de asemenea celelalte legi care se impun în viața sa, chiar dacă nu este de acord cu unele din ele. Ca ființă rațională nu va ignora legea zilei și a nopții, legea frigului și a căldurii, legea unei alimentații sănătoase, programul de funcționare al instituțiilor de care are nevoie sau al mijloacelor de transport cu care dorește să călătorească.

Dacă noi, ca oameni, considerăm necesar să fixăm anumite legi și alegem să le respectăm, considerând că în felul acesta ne ușurăm mersul vieții, de ce suntem atât de reticenți când este vorba de legea lui Dumnezeu? Oare Creatorul nostru, Cel care a modelat corpurile noastre și le-a făcut vii suflând în nările noastre suflare de viață din viața Sa, nu are competența să stabilească pentru noi anumite legi? Nu este El cel mai în măsură să stabilească un „prospect” pentru buna funcționare a vieților noastre? Putem noi să judecăm gândirea unui Dumnezeu veșnic? El Însuși ne pune întrebarea pe paginile sfinte ale Bibliei:

„Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temelile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie? Cine a închis marea cu porți, când s-a aruncat din pântecul mamei ei? Când i-am făcut haina din nori și scutece din întuneric; când i-am pus hotar, și când i-am pus zăvoare și porți; când am zis: "Până aici să vii, să nu treci mai departe; aici să îți se oprească mândria valurilor tale?" De când ești, ai poruncit tu dimineții? Ai arătat zorilor locul lor...?" (Iov 38:3-12)

Nu. Nu este dreptul nostru să apreciem dacă Legea lui Dumnezeu este bună sau nu, dacă trebuie sau nu să ținem cont de ea în conduita noastră zilnică. Psalmistul David a experimentat avantajele și dezavantajele păzirii Legii lui Dumnezeu și a concluzionat într-unul din celebrii lui psalmi:

“Legea Domnului este desăvârșită,
și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată
și dă înțelepciune celui neștiutor.” (Psalmii 19:7).

Nevoia de o lege

„Legile sunt făcute pentru cei înțelepți, nu ca să nu facă rău, ci ca să nu li se facă.” (Epicur)

Existența oricărei guvernări implică existența unei legi, a unor norme cu caracter obligatoriu pe baza cărora orice organizație își poate desfășura activitatea.

Dacă admitem că Universul nostru este guvernat de un Dumnezeu, care, diferit de conducătorii obișnuiți din această lume, are drept de conducere prin faptul că El Însuși este Creatorul, atunci trebuie să admitem că există o lege care reglementează relația dintre diferitele componente ale sistemului pe care-L guvernează. Și cine poate stabili cele mai logice și viabile legi, decât Cel care nu doar a conceput și creat lumea noastră, dar o și menține în continuare prin respectarea acestora?

Tot ceea ce înconjoară natura noastră, de la firicelul de praf care plutește în lumina razelor soarelui și până la stelele cerului sunt conduse de o lege, iar de ascultarea acestor legi depinde ordinea și armonia în lumea naturală. Același lucru se întâmplă și cu marile principii ale neprihănirii care guvernează viața tuturor ființelor. Bunul mers al universului depinde de respectarea lor.

Conținutul Legii

Cele două table de piatră pe care era scrisă Legea lui Dumnezeu conțineau cele 10 porunci. Se pare că împărțirea lor este asimetrică din punct de vedere numeric, deoarece primele patru porunci privesc relația dintre om și Dumnezeu, iar următoarele șase privesc relația dintre oameni.

„Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis:

- 1 *"Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.*
- 2 *Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.*
- 3 *Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.*
- 4 *Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeuului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.*
- 5 *Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să-ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.*
- 6 *Să nu ucizi.*
- 7 *Să nu preacurvești.*
- 8 *Să nu furi.*
- 9 *Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.*
- 10 *Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” (Exodul 20:1-17).*